

[Finansministeren.]

Spørgsmaalet, om Statsgældens Afbetaling bør foregaa paa Formue- eller paa Driftsbudgettet, er naturligvis noget, man altid kan diskutere og sikkert aldrig kan blive enige om. Det er Driftsbudgettet, der afbetaler Statsgælden; men det bliver det jo paa alle Maader, enten Afdragene opføres paa Formuebudgettet eller paa Driftsbudgettet; saa det anser jeg ikke for noget særlig betydningsfuldt Punkt.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der i øvrigt — det skal jeg erkende — saa med Forstaaelse og Velvillie paa den Økonomi, der er opstillet i Finansloven, og mente, at der er god Grund i den, kritiserede dog stærkt, at jeg havde tilladt mig som Finansminister at udtale mig om Landstingets Forøgelse af Militærudgifterne. Det ærede Medlem mente, at det kom ikke en Finansminister ved. Ogsaa her tror jeg, at det ærede Medlem lægger Finansministerens Opgaver forkert — og ogsaa af den Grund vilde jeg være meget betænkelig ved at se det ærede Medlem overtage Ansvar for som Finansminister —, naar han mener, at det, om Militærudgifterne er store eller smaa, er noget, som en Finansminister ikke skal blande sig i. Jeg vil i alt Fald forbeholde mig Ret til at have en Mening om disse Spørgsmaal og ogsaa have Lov til at fremsætte den overfor anderledes tænkende Medlemmer af Tingene, saalænge jeg er Finansminister. Jeg finder den Forøgelse af Militærudgifterne, som fandt Sted i Landstinget, ganske uforsvarlig og unyttig. Jeg gad se det Medlem i det høje Ting, der kunde staa op og bevise, at disse Penge anvendes paa nyttig Maade. Enhver maa jo vide, at de er overflødige, fordi det, der skabes for dem, ikke er noget, der er Brug for. Det er kun, fordi man skal have Militærudgifterne op til et bestemt Beløb, at man har følt sig nødsaget til denne Forhøjelse. Fra de militære Myndigheders Side erklæres det jo, at der findes tilstrækkeligt af de Ting, der er Tale om at anskaffe for disse Penge. Jeg gentager, at jeg anser disse Penge for at være kastet ud af Vinduet, og jeg anser det at kaste Penge ud af Vinduet i en Situation som denne for at være en meget uheldig Handling.

At man fra konservativ Side ser ander-

ledes paa det, kan for øvrigt ikke undre mig. Det konservative Folkepartis Kærlighed til Militærvæsenet er jo saa stor, at de sikkert gerne ofrede endnu større Procentbeløb af Finanslovens Udgifter til Militærvæsenet, hvis de havde Magt dertil — forhaabentlig faar de det aldrig.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard kom — maaske mere en passant — ind paa en Udtalelse, jeg havde fremsat ved Forelæggelsen af Tillægsbevillingslovsforslaget, om, at man indenfor Militærvæsenet syntes at anvende Pengene saadan efter, hvad man nu kunde finde paa, uden egentlig at sørge for, at man fik tilstrækkelige Værdier for dem. Jeg opretholder min Paa-stand i Almindelighed. Jeg tror, at de Militærudgifter, vi har, ikke anvendes paa en saadan Maade, at de virkelig udnyttes *militært*. Men jeg har sagt, at jeg skal ikke græde derover; for naar vi ikke kan faa Udgifterne nedsat, er det for mig uden Betydning, om de virkelig bliver udnyttet tilstrækkeligt til at skaffe militær Kraft eller ikke. Men jeg undrer mig over, at de Partier, som synes at tillægge det Værdi, at Danmark har et saa og saa stærkt Militærvæsen, ikke i den Tid, da de havde Indflydelse paa, hvordan disse Penge skulde administreres, har sørget for, at Pengene anvendtes saaledes, at de kunde siges paa den mest økonomiske Maade at skaffe de Redskaber og Midler til Veje, som er Formaalet for Bevillingerne. Dette er et Punkt, som jeg med Rette mener at burde fremføre, som sagt, ikke, fordi det spiller saa stor en Rolle for os paa vor Side, men fordi det viser, at man i Almindelighed ser ret uøkonomisk paa Tingene indenfor de militære Væsen. Det er naturligvis ikke Tilfældet i alle Forhold; der er sikkert mange Omraader indenfor Militæret, hvor der udvises ret streng Økonomi; men jeg tror, at som Helhed maa man sige, at det er det Omraade indenfor Finansloven, hvor Økonomien er mindst strengt gennemført, og hvor der sikkert kunde gennemføres en meget mere økonomisk Anvendelse af Pengene end den nuværende.

Naar jeg i denne Forbindelse, da jeg fremsatte disse Synspunkter, nævnte, at det var karakteristisk at se, naar man slog op paa Søkadetskolens Lærerstab, at den